Р Е Ш Е Н И Е
№ 41567

гр. София, 26.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 80 състав,** в публично заседание на 15.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **8315** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197, ал.2-4 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „ПАЛЕТА 2013“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя К. Д., подадена чрез пълномощника адвокат К. П. М. от АК – Х. срещу Решение № ПИ-225 от 24.06.2026 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите (ТД на НАП) – С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството с вх. № Ж-22-832/04.06.2026 г. против Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С260001-022-0050483 от 21.05.2026 г., издадено от А. Я. – публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С., офис Б., по изпълнително дело №[ЕИК]/2023 г.

С оспореното постановление на публичния изпълнител, на основание чл. 200 и чл. 205 във връзка с чл. 195, ал. 1–3 от ДОПК, е наложена обезпечителна мярка – възбрана върху недвижим имот, собственост на длъжника „ПАЛЕТА 2013“ ЕООД, представляващ: самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.1505.2330.6.1 по КККР на [населено място], с адрес: [населено място], район „Искър“,[жк], [жилищен адрес] със застроена площ от 111,11 кв. м, ведно с избено помещение № 1 (с площ 3,63 кв. м) и 5,048 % идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху терена за обезпечаване на установени и изискуеми публични вземания в общ размер на 49 656,61 евро (от които главница 22 821,39 евро и лихва за забава 26 835,22 евро, изчислена към 21.05.2026 г.)

В жалбата се релевират доводи за нищожност на наложената обезпечителна мярка поради

пълна липса на конкретни фактически основания и мотиви за съществуването на обезпечителна нужда по смисъла на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. При условията на евентуалност се поддържа незаконосъобразност на постановлението и потвърждаващото го Решение на директора на ТД на НАП – С. поради липса на стабилно изпълнително основание и нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Жалбоподателят посочва, че ревизионният акт, въз основа на който е образувано изпълнителното дело, е бил отменен като незаконосъобразен с Решение № 14316 от 14.04.2026 г. по адм. дело № 12469/2025 г. на Административен съд – София-град. Изтъква се също, че дружеството не е предприемало разпоредителни действия с имуществото си, поради което налагането на възбраната представлява неоправдана и прекомерна мярка. Претендира се прогласяване на нищожността на постановлението, евентуално неговата отмяна и заличаване на вписаната възбрана.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП – С., оспорва жалбата в административното производство и в представената административна преписка, като намира постановеното от него Решение № ПИ-225/24.06.2026 г. и първоначалното постановление за валидни, законосъобразни и съобразени с материалния закон и практиката на Върховния административен съд.

Административен съд – София-град, след като прецени събраните по делото писмени доказателства и доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Срещу жалбоподателя „ПАЛЕТА 2013“ ЕООД в ТД на НАП – С. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2023 г. за принудително събиране на установени публични задължения за данък върху добавената стойност и лихви по Ревизионен акт № Р-22221422002504-091-001 от 05.12.2022 г. Към момента на образуване на изпълнителното производство дългът е възлизал на 90 216,00 лв. (равняващи се на 46 126,71 евро), от които главница 29 184,54 евро и лихви 16 942,17 евро.До длъжника е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение с изх. № С230022-149-0003301 от 22.02.2023 г., връчено по електронен път на същата дата. В предоставения законов срок публичното задължение не е било доброволно заплатено, нито са предприети частични погасявания.

На 21.05.2026 г. публичен изпълнител А. Я. при ТД на НАП – С., офис Б., издава процесното Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С260001-022-0050483. С акта е наложена възбрана върху описания самостоятелен обект в сграда (апартамент № 1 в[жк], [жилищен адрес]) с идентификатор 68134.1505.2330.6.1. Налагането на обезпечението е мотивирано с наличието на непогасено в срока за доброволно плащане публично вземане по изп. д. №[ЕИК]/2023 г. в актуализиран размер от 49 656,61 евро (главница 22 821,39 евро и лихви 26 835,22 евро), неизпълнение на задължението по чл. 178, ал. 1 от ДОПК, липса на предложено друго годно обезпечение от длъжника и опасност събирането на публичния дълг да бъде затруднено или осуетено чрез разпореждане с активи.

В. е вписана в Службата по вписванията – С. към Агенцията по вписванията с вх. рег. № 40250 от 26.05.2026 г., акт № 165, том IX.

Съгласно представената в преписката справка за данъчна оценка, издадена от отдел „Общински приходи“ при Столична община – район „Искър“, актуалната данъчна оценка на възбранения имот към 11.06.2026 г. възлиза на 25 198,40 евро (49 283,79 лв.).

Постановлението за налагане на обезпечителни мерки е оспорено от длъжника по административен ред с жалба вх. № Ж-22-832 от 04.06.2026 г. С Решение № ПИ-225 от 24.06.2026 г. директорът на ТД на НАП – С. е оставил жалбата без уважение като неоснователна. Решението е връчено на дружеството и на упълномощения адвокат по електронен път на 29.06.2026 г. в 09:44:44 ч.

Относно ревизионния акт, съставляващ изпълнително основание: Ревизионен акт № Р-22221422002504-091-001 от 05.12.2022 г. е бил предмет на съдебно оспорване по адм. дело № 4201/2023 г. по описа на АССГ, по което е било постановено Решение № 13335 от 30.07.2024 г. за обявяване на акта за нищожен. Това решение е отменено от Върховния административен съд с Решение № 11810 от 20.11.2025 г. по адм. дело № 10166/2024 г. и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ. При новото разглеждане по адм. дело № 12469/2025 г. на АССГ е постановено Решение № 14316 от 14.04.2026 г., с което ревизионният акт е отменен като незаконосъобразен. Срещу това първоинстанционно решение е подадена касационна жалба от директора на дирекция „ОДОП“ – С., като към момента на издаване на обжалваното решение и на настоящото съдебно произнасяне касационното производство по адм. дело № 5751/2026 г. по описа на ВАС е висящо и няма постановен влязъл в сила съдебен акт.

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице – адресат на неблагоприятен административен акт по смисъла на чл. 197, ал. 2 от ДОПК, срещу подлежащ на съдебен контрол акт (потвърдително решение на териториалния директор на НАП, съответно първоначалното постановление за обезпечение).Жалбата е депозирана в рамките на преклузивния 7-дневен срок от електронното връчване на решението на 29.06.2026 г. Спазено е изискването за изчерпване на задължителния административен ред за контрол по чл. 197, ал. 1 от ДОПК. Налице е пряк правен интерес от търсената защита съгласно чл. 159, т. 4 от АПК, поради което жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съдът намира за неоснователно основното искане на жалбоподателя за прогласяване на нищожност на постановлението за налагане на обезпечителни мерки.

Нищожността на административния акт е най-тежката форма на незаконосъобразност, при която актът е засегнат от толкова радикален порок (пълна липса на компетентност на издателя по материя, място или степен, тотална липса на форма или правно основание, физическа невъзможност на предмета или престъпен състав при издаването), че правният ред въобще не признава възможността той да породи правни последици.

В конкретния случай Постановление № С260001-022-0050483/21.05.2026 г. е издадено от надлежно овластен орган – публичен изпълнител при ТД на НАП – С., действащ в рамките на териториалната и материалната си компетентност съгласно чл. 167, ал. 1 във връзка с чл. 195, ал. 1 от ДОПК. Актът е съставен в установената от чл. 196, ал. 1 от ДОПК писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити: данни за издателя, дата, номер, индивидуализация на длъжника, конкретизация на изпълнителното дело, размер на дълга с разбивка по главница и лихва, точно описание на възбранения недвижим имот и забрана за разпореждане.

Твърденията на жалбоподателя за „пълна липса на мотиви“ не се споделят от настоящия състав. В постановлението са изложени както правните основания за издаването му (чл. 200, чл. 205 вр. чл. 195, ал. 1–3 от ДОПК), така и фактическите предпоставки – изтекъл срок за

доброволно плащане по образувано изпълнително дело за значителни публични задължения, неизпълнение на задължението за погасяване и опасност от затрудняване събирането на публичния дълг. Съгласно трайната съдебна практика и задължителните разрешения по приложението на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, евентуалната схематичност, непълнота или незадълбоченост на фактическите съображения не води до нищожност на акта, а съставлява основание за проверка на неговата материална законосъобразност и обоснованост. Следователно оспореното постановление е валиден индивидуален административен акт.

Разгледана по същество относно нейната материална законосъобразност, жалбата се явява неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 195, ал. 1 от ДОПК обезпечение се налага по отношение на установени и изискуеми публични вземания. В разпоредбата на чл. 209, ал. 2, т. 1 от ДОПК законодателят изрично е предвидил, че ревизионният акт съставлява изпълнително основание за събиране на публичните вземания, независимо дали е обжалван. В съответствие с чл. 153, ал. 1 и чл. 157, ал. 1 от ДОПК оспорването на ревизионния акт по административен или по съдебен ред поначало не спира неговото изпълнение.

По въпроса за действието на обжалвания ревизионен акт в обезпечителното производство практиката на Върховния административен съд от 2025–2026 г. е категорична: „стабилизирането на ревизионния акт е ирелевантно за качеството му на изпълнително основание (чл. 209, ал. 2, т. 1 от ДОПК), а обхватът на съдебния контрол по чл. 197, ал. 3 от ДОПК за защита срещу допуснатото обезпечение е ограничен до преценката за съществуването на изпълнителното основание“. ВАС приема, че висящото съдебно дело по оспорване на ревизионния акт няма преюдициален характер спрямо съдебния контрол по чл. 197 от ДОПК и не съставлява основание за спиране на делото за обезпечителните мерки. Приема се, че данъчните задължения възникват по силата на материалния закон, ревизионният акт има декларативно действие и подлежи на изпълнение след изтичане на срока за доброволно плащане по чл. 127, ал. 1 от ДОПК, освен ако изпълнението е изрично спряно по предвидения в закона ред (чл. 153, ал. 3 или чл. 157, ал. 3 от ДОПК).

В разглеждания казус изпълнението на Ревизионен акт № Р-22221422002504-091-001/05.12.2022 г. не е било спирано по надлежния ред на чл. 157 от ДОПК. Обстоятелството, че с първоинстанционно Решение № 14316 от 14.04.2026 г. по адм. дело № 12469/2025 г. на АССГ ревизионният акт е отменен, не лишава акта от качеството му на изпълнително основание към датата на постановлението и към настоящия момент, тъй като първоинстанционното решение е оспорено пред ВАС по адм. дело № 5751/2026 г. и не е влязло в законна сила. До окончателното разрешаване на данъчния спор с влязъл в сила съдебен акт ревизионният акт продължава да съществува като валидно изпълнително основание.

Ако впоследствие ревизионният акт бъде окончателно отменен с влязло в сила съдебно решение на ВАС, за длъжника ще се породи правото да поиска служебна или нарочна отмяна на наложената възбрана по реда на чл. 208, ал. 1 от ДОПК. Това последващо основание обаче не опорочава валидно възникналото обезпечение към момента на неговото постановяване.

Съгласно чл. 195, ал. 2 от ДОПК обезпечение се налага, когато без него ще бъде

невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното вземане.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че липсата на извършени разпоредителни сделки след 2022 г. изключва обезпечителната нужда. Обезпечителното производство по своя характер е превантивно и има за цел да запази наличното имущество на длъжника в неговия патримониум, като предотврати риска от бъдещи разпореждания, които биха осуетили удовлетворяването на държавата. Законодателят не поставя като изискване публичният изпълнител да изчаква извършването на увреждащи сделки, за да предприеме обезпечение.В случая обезпечителната нужда се обосновава от кумулативното наличие на следните обективни факти:налице е непогасено публично задължение в значителен размер – 49 656,61 евро, срокът за доброволно изпълнение по връченото на 22.02.2023 г. съобщение по чл. 221 от ДОПК е изтекъл преди повече от три години, без длъжникът да е предприел каквито и да било погасителни действия и дружеството не е предложило заместващо обезпечение в пари, банкова гаранция или държавни ценни книжа по реда на чл. 199, ал. 2 или чл. 197, ал. 3 от ДОПК.

Тези обстоятелства категорично сочат на риск събирането на публичното вземане да бъде затруднено или невъзможно, което напълно оправдава предприемането на обезпечителни мерки по реда на чл. 195, ал. 1–3 от ДОПК.

Съгласно чл. 195, ал. 7 от ДОПК наложените обезпечения трябва да съответстват на публичните вземания, а според чл. 198, ал. 2 от ДОПК общият им размер не може да надхвърля вземането.По въпроса за остойностяването на недвижими имоти при обезпечителни производства по ДОПК Върховният административен съд поддържа единна и непротиворечива практика: При налагане и проверка на обезпечения по ДОПК стойността на недвижимия имот се определя императивно и лимитативно единствено по неговата данъчна оценка съгласно чл. 195, ал. 6, т. 1 от ДОПК и Приложение № 2 към ЗМДТ, а не по пазарна или застрахователна стойност.

От доказателствата по преписката се установява, че данъчната оценка на възбранения апартамент № 1 възлиза на 25 198,40 евро, докато обезпечаваният публичен дълг е в размер на 49 656,61 евро. Следователно стойността на обезпечението покрива само около 50,7 % от общия размер на задължението. Налице е пълно съответствие между мярката и размера на дълга, като категорично липсва преобезпечаване по смисъла на чл. 195, ал. 7 и чл. 198, ал. 2 от ДОПК.

Наред с това, налагането на възбрана представлява мярка, която ограничава единствено разпоредителните права на собственика върху имота, но не отнема владението му, нито препятства ползването му по предназначение или осъществяването на текущата търговска дейност на дружеството. Поради това мярката е съобразена с изискванията на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК и не засяга правата на жалбоподателя в степен, по-голяма от необходимото за постигане на законовата цел.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 3 и ал. 4 от АПК във връзка с § 2 от Допълнителните разпоредби на ДОПК на ответника ТД на НАП – С. се дължи юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 100 евро.

По аргумент от чл. 197, ал. 4 от ДОПК настоящото съдебно решение е окончателно и не

подлежи на касационно обжалване.

Воден от горното и на основание чл. 197, ал. 2–4 от ДОПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 80-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ПАЛЕТА 2013“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] за прогласяване на нищожност, респективно за отмяна като незаконосъобразно на Решение № ПИ-225 от 24.06.2026 г. на директора на Териториална дирекция на НАП – С. и на потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С260001-022-0050483 от 21.05.2026 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С., с което е наложена възбрана върху недвижим имот с идентификатор 68134.1505.2330.6.1.

ОСЪЖДА „ПАЛЕТА 2013“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати в полза на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С. сумата от 100 (сто) евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение за настоящата съдебна инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 197, ал. 4 от ДОПК.